

Η βροχή είναι ο χειρότερος εχθρός για έναν ντετέκτιβ. Βρεγμένα πόδια, βρεγμένα μαλλιά, βρεγμένα ρούχα, κι ούτε ένας πορτοφολάς δεν κυκλοφορεί στους δρόμους – κάτι τέτοιες μέρες αρχίζεις να μισείς τη δουλειά σου.

Το τελευταίο καλοκαίρι ήταν πολύ στεγνό και πολύ ζεστό. Φέτος, όμως, φαίνεται πως κάποιος πάτησε το λάθος κουμπί.

Γιατί μόλις κλείσανε τα σχολεία κι άρχισαν οι καλοκαιρινές διακοπές, άρχισε κι η βροχή. Και δεν εννοούσε να σταματήσει. Αντί να πηγαίνω για μπάνιο, καθόμουν κλεισμένος στο σπίτι. Αντί να κάνω σκέιτμπορντ και να μαθαίνω καινούρια κόλπα, βοηθούσα τη μαμά μου στην κουζίνα. Αντί να λύνω πραγματικές υποθέσεις, έμενα ξαπλωμένος στο κρεβάτι και διάβαζα (από την απελπισία μου) το ένα αστυνομικό μετά το άλλο. Με δυο λόγια: η ζωή μου βούλιαζε στη βαρεμάρα – ως τη στιγμή που χτύπησε το κουδούνι μας.

Εκείνο το πρωί η μαμά μου είχε πρωινή βάρδια στην κλινική. Είχα σηκωθεί κατά τις δέκα, είχα μόλις πει την πρώτη μου γουλιά γάλα, και τότε χτύπησε. Άνοιξα. Στο κατώφλι μου αντίκρισα την πιο παλιά και πιο καλή μου φίλη, την Όλγα, και την ανιψιά

της, τη Μαρί. Η Μαρί είναι ιδιοφυία στη χημεία και μ' έχει ήδη βοηθήσει να διαλευκάνω δύο υποθέσεις. Αλλά επίσκεψη στο σπίτι μου δεν είχε ξανάρθει ποτέ.

– Μπορούμε να περάσουμε; ρώτησε η Όλγα.

– Φυσικά, απάντησα.

Με ακολούθησαν και οι δυο στην κουζίνα. Οι σόλες των παπουτσιών τους άφησαν σημάδια στη μοκέτα του διαδρόμου.

– Είναι εδώ η μαμά σου; ρώτησε η Όλγα, αφού βολεύτηκε σε μια από τις καρέκλες της κουζίνας.

Η Μαρί δεν κάθισε. Φορούσε ένα μπλουζάκι με το πορτρέτο της Μαρί Κιουρί σε στάμπα. Ε, βέβαια. Κέρδισε ένα χρυσό μετάλλιο στην Ολυμπιάδα της Χη-

μείας, επειδή ήταν η πιο μικρή στην ηλικία απ' όσους συμμετείχαν. Κι αυτό ήταν: τώρα πιστεύει πως είναι η διάδοχος της διάσημης χημικού.

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι.

– Η μαμά μου έχει πρωινή βάρδια. Θα πιείτε κάτι;

– Ευχαρίστως, γλυκέ μου, απάντησε η Όλγα.

– Για τελευταία φορά, Όλγα. Δεν είμαι ο γλυκός σου! γρύλισα. Συνεννοηθήκαμε;

– Συνεννοηθήκαμε, Κλουζ.

– Λοιπόν, τι έγινε; ρώτησα, καθώς γέμιζα ένα ποτήρι με χυμό μήλο για την Όλγα.

– 35 βαθμούς, απάντησε η Μαρί, πριν προλάβει η θεία της ν' ανοίξει το στόμα της.

– Ορίστε;

– Στην Κρήτη έχει σήμερα 35 βαθμούς.
Στη σκιά! Το κοίταξα στο Ίντερνετ. Και
τις επόμενες βδομάδες θα ανέβει ακόμα
πιο ψηλά το θερμόμετρο, εξήγησε.

Κοίταξα έξω απ' το παράθυρο. Πυκνά
μαύρα σύννεφα κρέμονταν πάνω από την
πόλη, ασάλευτα, σαν κολλημένα. Έβρεχε
– όπως και χτες, προχτές και τις προη-
γούμενες μέρες. Όσο για τις θερμοκρα-
σίες, ήταν πολύ πεσμένες κι αυτές, ακρι-
βώς σαν τη διάθεσή μου.

– Τι σχέση έχουμε εμείς με την Κρήτη;
ρώτησα.

– Δεν πήρες κανένα μείλ; ρώτησε η
Μαρί.

– Μείλ; Τι μείλ;

Δεν καταλάβαινα τίποτα.

– Δείξ' του το, είπε η Όλγα στη Μαρί.

Η ανιψιά της έβγαλε το κινητό απ' την τσέπη του παντελονιού της και μου το 'δωσε.

«Αγαπητή Μαρί» διάβασα στην οθόνη.
«Είμαι στον θείο μου, στην Κρήτη, και
βαριέμαι του θανάτά. Θέλεις να έρθεις;
Έχω καλέσει και τον Κλουζ και την Όλ-
γα. Στο σπίτι μας έχουμε πολύ χώρο. Ο
φίλος σου, Ηρακλής».

Ηρακλής; Ποιος Ηρακλής; Ο ντετέκτιβ που είχα βοηθήσει στην Αθήνα να σταματήσει δυο απατεώνες;

– Επιστρέφω αμέσως! φώναξα κι ανέβηκα τρέχοντας στο δωμάτιό μου, να δω τα μείλ μου.

Πράγματι, είχα πάρει κι εγώ ένα. Που έγραφε σχεδόν τα ίδια με της Μαρί. Μόνο στην αρχή είχε «Αγαπητέ Κλουζ» αντί για «Αγαπητή Μαρί». Και στο τέλος υπέγραφε σκέτο Ηρακλής.

– Λοιπόν; Τι; Σκέφτεστε να πάτε; ρώτησα κατεβαίνοντας ξανά στην κουζίνα.

– Και βέβαια, απάντησε η Μαρί.

Στην Αθήνα ο Ηρακλής τη φλέρταρε σαν τρελός. Εννοείται λοιπόν ότι θα ήθελε να τον ξαναδεί.

– Κι εσύ, Όλγα; Όταν γυρίζαμε απ' την Αθήνα, είπες ότι δε θα ξαναπήγαινες ποτέ σου ταξίδι μ' εμάς μαζί!

– Η Μαρί με έπεισε, απάντησε η παλιά μου φίλη. Αυτή τη φορά δε θα 'μαστε στη μεγάλη πόλη. Θα είμαστε στη θάλασσα. Θα ξεκουραστώ. Έτσι ελπίζω, τουλάχιστον, πρόσθεσε.

Το βλέμμα μου πήγε ξανά στο παράθυρο. Η βροχή είχε δυναμώσει. Στην Κρήτη είχε 35 βαθμούς. Στην Κρήτη έλαμπε ο ήλιος. Δε γινόταν: έπρεπε να πάω. Πάση θυσία! Αλλά θα μ' άφηνε η μαμά; Είχαμε τα λεφτά για ένα τέτοιο ταξίδι;

– Θα 'ρθεις; μ' έβγαλε η Όλγα από τις σκέψεις μου.

– Θα ήθελα, θα το ήθελα πολύ. Αλλά...

– Πότε θα γυρίσει η μαμά σου; μ' έκοψε η Όλγα.

– Νωρίς το απόγευμα. Κατά τις τρεις.

– Θα της τηλεφωνήσω, είπε η Όλγα.
Έλα, Μαρί.

– Γεια σου, γλυκέ μου, με αποχαιρέτησε η Μαρί βγαίνοντας, πριν προλάβω να της φέρω καμιά κατσαρόλα στο κεφάλι.